

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 1025/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

protokolant sekr. Sądowy Anna Tarasiuk, st.sekr.sądowy Aneta Dubicka

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 12 kwietnia 2019 r. w Warszawie

sprawy S. W. syna J. i A., ur. (...)

w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 28 maja 2018 r. sygn. akt II K 466/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla rozstrzygnięcie z pkt 2, 4, 5 zaskarżonego wyroku;

b) uniewinnia oskarżonego S. W. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia;

c) na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone w pkt 1 i 3 zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu S. W. karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego S. W. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

VI Ka 1025/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 28 maja 2018 roku w sprawie IIK 466/16 uznał oskarżonego S. W. za winnego popełnienia trzech przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Pierwszego popełnionego na szkodę E. M., drugiego na szkodę G. B. i trzeciego na szkodę M. C. (1). Jednocześnie za czyn pierwszy i trzeci wymierzył mu kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn drugi karę roku pozbawienia wolności. Ponadto łącząc te trzy kary pozbawienia wolności, Sąd Rejonowy w Legionowie wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok w całości co do winy i kary zaskarżyła obrońca oskarżonego. Podniosła ona zarzuty obraży prawa procesowego tj art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. 7 i 410 k.p.k. mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia i wniosła o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego częściowo, w zakresie czynu drugiego, popełnionego na szkodę G. B. zasługuje na uwzględnienie. Natomiast nie zasługuje na uwzględnienie w zakresie czynu pierwszego i trzeciego. W ocenie Sądu Odwoławczego wina oskarżonego S. W. nie budzi wątpliwości w zakresie czynu popełnionego na szkodę E. M. polegającego na kradzieży telefonu komórkowego marki I. użytkowanego przez M. M. (1)(czyn pierwszy) oraz w zakresie kradzieży złotej biżuterii na szkodę M. C. (1) (czyn trzeci). Zgodzić się należy z Sądem I instancji, że w zakresie czynu pierwszego o winie oskarżonego świadczą zeznania M. M. (1) i jego żony E. M., a także zeznania Ł. K. i I. K. dotyczące okoliczności nabycia telefonu I. od S. W.. Podzielając w tym zakresie całkowicie stanowisko Sądu I instancji (por. str 6-7 pisemnych motywów wyroku) dodatkowo podnieść należy, że wersja zdarzeń dotyczących tego czynu opisana w apelacji obrońcy oskarżonego, który założył, że oskarżony mógł otrzymać powyższy telefon jako zapłatę za alkohol nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym, zaś oskarżony odmówił składania wyjaśnień.

Z kolei w zakresie czynu trzeciego o winie oskarżonego świadczą zeznania M. C. (2), M. C. (1) i A. Z. (1). Zeznania M. C. (2) i M. C. (1) korespondują ze sobą odnośnie okresu, w którym zaginął woreczek z biżuterią. Z zeznań tych wynika, że biżuteria ta zaginęła w czasie imprezy, w której uczestniczył między innymi oskarżony. Dowodem potwierdzającym przypuszczenie pokrzywdzonej i jej córki, że to oskarżony jest sprawcą w/w kradzieży są zeznania A. Z. (2) z zeznań tych wynika, że towarzyszyła ona S. W., gdy ten sprzedawał biżuterię w (...). Podkreślić należy, że opis biżuterii dokonany przez A. Z. (2) koresponduje z opisem biżuterii dokonany przez pokrzywdzoną. Ponadto wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego istnieje zbieżność czasowa pomiędzy okresem, w którym M. C. (1) była wraz z mężem na wczasach w Maroku (przełom września i października 2013 roku), a dniem kiedy A. Z. (2) była świadkiem, jak S. W. sprzedawał biżuterię w (...) (około września 2013 roku). W świetle powyższych dowodów prawidłowo ocenionych przez Sąd I instancji wina oskarżonego w zakresie czynu trzeciego także nie budzi wątpliwości. Wspomnieć dodatkowo należy, że podana przez M. C. (1) orientacyjna wartość skradzionej biżuterii nie budzi wątpliwości i dodatkowo koresponduje z podaną przez A. Z. (2) kwotą za jaką oskarżony sprzedał tę biżuterię w (...)

Nieco odmiennie kształtuje się materiał dowodowy w zakresie zarzutu drugiego polegającego na kradzieży pierścionków na szkodę G. B.. Opisane przez G. B., M. F. (poprzednio B.), W. B. a także Z. Ż. okoliczności zaginięcia pierścionków stanowiących własność G. B. były podobne, jak w przypadku biżuterii M. C. (1). Po wizycie S. W. w mieszkaniu Państwa B., w którym został on przez pewien czas sam, stwierdzono brak pierścionków. Fakt ten skojarzono z osobą S. W.. W ocenie Sądu Odwoławczego odnośnie czynu drugiego istnieją nie dające się usunąć wątpliwości, które zgodnie z art. 5 § 2 k.k. należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego. W realiach tego czynu nie można wykluczyć, że w/w kradzieży dokonał ktoś inny. Rację ma obrońca oskarżonego, że M. B. organizowała spotkania towarzyskie w mieszkaniu rodziców z udziałem różnych znajomych. Z zeznań G. B. wynika, że nie wie kiedy zginął przedmiotowy pierścionek, zaś gdy chciała go założyć w listopadzie 2013 roku, stwierdziła jego brak. Z zeznań jej wynika także, że nie nosi pierścionków z racji wykonywanego zawodu (k.215). Ponadto w przeciwieństwie do zarzutu trzeciego w odniesieniu do omawianego czynu brak jest dowodu potwierdzającego prawidłowość przypuszczeń pokrzywdzonej i Jej rodziny odnośnie osoby sprawcy kradzieży. Co prawda G. B. przesłuchiwana na rozprawie zeznała, że wie, że oskarżony sprzedał tę biżuterię oraz, że A. Z. (2) jeździła z policjantami do komisju gdzie oskarżony sprzedał w/w biżuterię (k.215). Okoliczność ta jednak nie znajduje potwierdzenia w zeznaniach A. Z. (2). Po pierwsze A. Z. (2) zeznała, że do (...) jeździła z oskarżonym we wrześniu 2013 roku, zaś S. W. Prokurator zarzucił kradzież pierścionków na szkodę G. B. w listopadzie 2013 roku. Ponadto A. Z. (2) zeznała na rozprawie, że biżuterią, którą sprzedawał w jej obecności oskarżony na pewno nie były pierścionki G. B. (matki M.), gdyż wie jak te pierścionki wyglądały (k.235). Dowodem wskazującym na winę oskarżonego w zakresie zarzucanego mu w punkcie drugim czynu nie są także zeznania W. B., z których wynika, że od córki dowiedział się, że oskarżony przebywał bez nadzoru w ich mieszkaniu i wówczas dokonał kradzieży przedmiotowych pierścionków, Dowodem takim nie są także zeznania J. W., który o

fakcie kradzieży biżuterii przez swojego syna dowiedział się od W. B.. Także zeznania Z. Ż. nie przesądzają o winie oskarżonego w zakresie czynu drugiego. Jej wiedza na temat zarzucanego oskarżonemu w tym punkcie aktu oskarżenia czynu była podobna do wiedzy M. F. (B.). Wbrew stanowisku Sądu I instancji również zeznania D. S. nie świadczą o winie oskarżonego w zakresie czynu drugiego. Z zeznań tych wynika bowiem, że oskarżony w 2013 roku informował go, że jest w posiadaniu telefonu komórkowego i złotej biżuterii. Z zeznań tego świadka nie wynika jednak co to była za biżuteria i kiedy przeprowadzona była ta rozmowa. Dlatego też nie można wykluczyć, że chodziło o tę samą biżuterię, o której wspominała A. Z. (2), a więc biżuterię M. C. (1). Tym samym nie można uznać, jak to uczynił Sąd pierwszej instancji, że była to zarówno biżuteria M. C. (1), jak i G. B..

Reasumując stwierdzić należy, że o ile w zakresie czynu trzeciego zabrane dowodowy w sposób pewny wskazują na winę oskarżonego to w zakresie czynu drugiego, w ocenie Sądu Odwoławczego takiej pewności nie ma. Przede wszystkim w odniesieniu do czynu trzeciego M. C. (1) widziała swoją biżuterię bezpośrednio przed wyjazdem na wczasy, zaś po powrocie stwierdziła jej brak. Natomiast G. B. nie potrafiła określić kiedy ostatni raz widziała swoje pierścionki twierdząc, że nosiła je rzadko. Ponadto o ile w odniesieniu do czynu trzeciego winę oskarżonego potwierdzają zeznania A. Z. (2), o tyle w odniesieniu do czynu drugiego takich dowodów brak.

Kierując się powyższą argumentacją Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: uchylił rozstrzygnięcie z pkt 2, 4, 5 zaskarżonego wyroku i uniewinnił oskarżonego S. W. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt drugim aktu oskarżenia popełnionego na szkodę G. B.. Ponadto na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt 1 i 3 zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności Sąd Odwoławczy stosując, podobnie jak i Sąd I instancji (por k. 15 pisemnych motywów wyroku), zasadę asperacji połączył i wymierzył oskarżonemu S. W. nową karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W pozostałej części Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i jednocześnie na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego S. W. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.